

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 575

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
649.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	2	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
493.	— Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Companiei Naționale de Administrație a Infrastructurii Rutiere — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor	2-4	Decizia nr. 44 din 12 iunie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)..... 7-11
494.	— Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 22 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani	5	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI
499.	— Hotărâre privind trecerea unor drumuri forestiere și a terenurilor aferente acestora din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al comunei Zamostea, județul Suceava.....	5-6	11. — Circulară privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din aur dedicate împlinirii a 20 de ani de parteneriat strategic între România și Statele Unite ale Americii 15

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Doamna Elena Ștefoi, ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Senegal, se acreditează și în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Gambia, în Republica Capului Verde, în Republica Côte d'Ivoire și în Burkina Faso, cu reședința la Dakar.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

București, 18 iulie 2017.
Nr. 649.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2017 nr. 6/2017,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 din
Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul
unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt
acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară,
aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificări și completări ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al
Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., aflată sub
autoritatea Ministerului Transporturilor, prevăzut în anexa care face parte
integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor,
Alexandru-Răzvan Cuc
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 13 iulie 2017.
Nr. 493.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

COMPANIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE A INFRASTRUCTURII RUTIERE — S.A.

București, bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1

Cod unic de înregistrare: 16054368

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI PE ANUL 2017

mii lei

	INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri 2017
0	1	2	3
I.	VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	5.365.561,88
1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	5.363.941,88
	a) subvenții cf. prevederilor legale în vigoare	3	
	b) transferuri cf. prevederilor legale în vigoare, din care:	4	335.466,98
	b.1) transferuri cf. prevederilor legale în vigoare - intretinerea infrastructurii rutiere	4.1	260.100,00
	b.2) Fonduri alocate prin Fondul de Solidaritate al Uniunii Europene (potrivit HG 1021/2015)	4.2	1.866,98
2	Venituri financiare	5	1.620,00
3	Venituri extraordinare	6	0,00
II.	CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd8+Rd.20+Rd.21)	7	5.356.682,78
1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	5.355.082,78
	A. cheltuieli cu bunuri și servicii	9	1.060.377,67
	B. cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	5.055,76
	C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	484.799,06
	C0 ch. de natura salarială (rd.13+rd.14)	12	401.089,34
	C1 ch. cu salariile	13	328.327,29
	C2 bonusuri	14	72.762,05
	C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	3.689,52
	cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	99,26
	C4 cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	1.056,51
	C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	78.963,69
	D. alte cheltuieli de exploatare	19	3.804.850,29
2	Cheltuieli financiare	20	1.600,00
3	Cheltuieli extraordinare	21	0,00
III.	REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	8.879,10
IV.	IMPOZIT PE PROFIT	23	8.879,10
V.	PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	0,00
1	Rezerve legale	25	
2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

mii lei

	INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri 2017
0	1	2	3
4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28 și 29.	30	
7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	
8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	
	a) - dividende convenite bugetului de stat	33	
	b) - dividende convenite bugetului local	33a	
	c) - dividende convenite altor acționari	34	
9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	
VI.	VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	0,00
VII.	CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care:	37	0,00
	a) cheltuieli materiale	38	
	b) cheltuieli cu salariile	39	
	c) cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d) cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e) alte cheltuieli	42	0,00
VIII.	SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	5.250.399,51
1	Alocații de la buget	44	5.195.630,00
	alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	196.839,88
IX.	CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	5.053.391,49
X.	DATE DE FUNDAMENTARE	47	
1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	7.324
2	Nr. mediu de salariați total	49	6.678
3	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natura salarială	50	4.889,13
4	Câștigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd. 13/Rd. 49)/12*1000	51	4.097,13
5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	803,23
6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/persoană)	53	
7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	998,35
8	Plăți restante	55	47.055,00
9	Creanțe restante	56	210.551,96

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 22 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 22 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Dersca” la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 și 692 bis din 20 septembrie

2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— la poziția 301, coloana 4 va avea următorul cuprins: „Dersca — 614 mp”; coloana 7 va avea următorul cuprins: „Domeniul public al comunei Dersca, conform Hotărârii Consiliului Local nr. 21 din 30.09.2016, carte funciară nr. 50564-C1”.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,
Sevil Shhaideh

București, 13 iulie 2017.
Nr. 494.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unor drumuri forestiere și a terenurilor aferente acestora din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al comunei Zamostea, județul Suceava

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 1 alin. (1) și al art. 2 din Legea nr. 192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 9 alin. (1) și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea cu titlu gratuit a drumurilor forestiere, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al comunei Zamostea, județul Suceava, în vederea dezvoltării și modernizării infrastructurii forestiere, în condițiile legii.

Art. 2. — (1) Se aprobă trecerea cu titlu gratuit a terenurilor aferente drumurilor forestiere prevăzute la art. 1, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al comunei Zamostea, județul Suceava, în condițiile legii.

(2) Pentru terenurile aferente drumurilor forestiere menționate la alin. (1) consiliul local al comunei Zamostea asigură respectarea regimului silvic, fiind interzisă schimbarea categoriei de folosință silvică și a destinației acestor terenuri, potrivit legii.

Art. 3. — (1) Bunurile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 se declară din bunuri de interes public național în bunuri de interes public local.

(2) Predarea-preluarea drumurilor forestiere prevăzute la art. 1 și a terenurilor aferente acestora prevăzute la art. 2 se va face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, cu respectarea reglementărilor în vigoare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh
Ministrul apelor și pădurilor,
Adriana-Doina Pană
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 13 iulie 2017.
Nr. 499.

DATELE DE IDENTIFICARE

ale drumurilor forestiere care trec din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al comunei Zamostea, județul Suceava

Nr. crt.	Denumirea drumului forestier	Persoana juridică de la care trece drumul forestier	Persoana juridică la care se trece drumul forestier	Nr. de inventar la Regia Națională a Pădurilor — Romsilva	Nr. de inventar la Ministerul Finanțelor Publice	Codul de clasificare	Localizarea drumului forestier în amenajamentul silvic	Lungimea (km)	Valoare de inventar MFP — lei —
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.	Drum auto forestier Băncescu 1,5 km	Statul român și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva CUI 1590120	Comuna Zamostea CUI 4326981	101983	10542	8.04.04	UP VIII, u.a. 65D parțial, OS Adâncata	1,5	36.791
2.	Drum auto forestier Zamostea 3,6 km	Statul român și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva CUI 1590120	Comuna Zamostea CUI 4326981	101812 parțial	11245 parțial	8.04.04	UP VIII, u.a. 65D parțial, OS Adâncata	0,127	4.055

DATELE DE IDENTIFICARE

ale terenurilor aferente drumurilor forestiere care trec din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al comunei Zamostea, județul Suceava

Nr. crt.	Locul unde este situat terenul	Persoana juridică de la care trece cu titlu gratuit terenul aferent drumului forestier	Persoana juridică la care trece cu titlu gratuit terenul aferent drumului forestier	Localizarea terenului în amenajamentul silvic	Codul de clasificare	Suprafața totală (ha)	Nr. de inventar la MFP
0	1	2	3	4	5	6	7
1.	Comuna Zamostea, județul Suceava	Statul român din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva CUI 1590120	Comuna Zamostea CUI 4326981	UP VIII, u.a. 65D parțial, OS Adâncata	8.04.02	0,9 CF 30895 CF 30893 CF 30899	1364 parțial
2.	Comuna Zamostea, județul Suceava	Statul român din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva CUI 1590120	Comuna Zamostea CUI 4326981	UP VIII, u.a. 65D parțial, OS Adâncata	8.04.02	0,0762 CF 30899	1364 parțial

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 44**din 12 iunie 2017**

Dosar nr. 672/1/2017

Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului

Laura-Mihaela Ivanovici — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Viorica Trestianu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristian Daniel Oana — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Dana Iarina Vartires — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Emanuel Albu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Florentina Dinu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mariana Constantinescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Eugenia Ion — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 7.461/63/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009, se interpretează în sensul că:

— pentru emiterea autorizației de construire, în vederea intrării în legalitate a unei construcții edificate anterior emiterii acesteia, sunt necesare exclusiv documentele prevăzute de această dispoziție legală?

sau se interpretează în sensul că:

— sunt necesare atât documentele prevăzute de dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii

nr. 50/1991, cât și cele prevăzute de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare?”

Magistratul-asistent prezintă referatul cu privire la obiectul sesizării, arătând că, la solicitarea instanței supreme, numai câteva instanțe au transmis jurisprudență și/sau puncte de vedere referitoare la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, din analiza acestora rezultând o singură orientare jurisprudențială; se arată, de asemenea, că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, act care, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, a fost comunicat părților, care nu și-au exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, prin încheierea din 23 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.461/63/2015, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009 (*Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991*) se interpretează în sensul că:

— pentru emiterea autorizației de construire, în vederea intrării în legalitate a unei construcții edificate anterior emiterii acesteia, sunt necesare exclusiv documentele prevăzute de această dispoziție legală?

sau se interpretează în sensul că:

— sunt necesare atât documentele prevăzute de dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, cât și cele prevăzute de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 50/1991*)?”

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Dolj, la data de 15.06.2015, cu nr. 7.461/63/2015, și, ulterior — ca urmare a strămutării cauzei — pe rolul Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamantul A, în contradictoriu cu părții UATC și primarul municipiului C,

a solicitat obligarea acestora să dispună intrarea în legalitate a imobilelor-construcții situate în municipiul C, în sensul emiterii autorizației de construire cu privire la acestea, în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, precum și la plata unor daune materiale și morale și a cheltuielilor de judecată.

3. În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat, în esență, că s-a adresat unității administrativ-teritoriale pârâte, prin mai multe cereri, în cursul anului 2015, solicitând să dispună intrarea în legalitate a celor două imobile-construcții. A invocat faptul că, de vreme ce prin documentațiile respective a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 — pentru intrarea în legalitate a construcțiilor fără autorizație — în zonă existând și alte construcții edificate, cu și fără autorizații, refuzul autorităților pârâte de a emite aceste acte administrative reprezintă o exercitare a unui drept de apreciere pe care legea nu îl recunoaște și un exces de putere, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (2) lit. n) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*).

4. A susținut reclamantul că atât Legea nr. 50/1991, cât și Normele metodologice de aplicare a acestei legi instituie un termen de 30 de zile pentru emiterea autorizației de construire, acest termen putând fi „decalat”, potrivit art. 46 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, numai în cazul emiterii unei notificări scrise din partea autorității publice, decalarea operând echivalent cu numărul de zile necesar solicitantului pentru a elabora, a depune și înregistra modificările/completările aduse documentației tehnice inițiale, ca urmare a notificării; or, în speță, a trecut termenul de 30 de zile calendaristice de la înregistrarea solicitărilor, fără ca reclamantul să primească autorizațiile solicitate.

5. Prin Sentința nr. 808 din 16 mai 2016, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins excepția inadmisibilității, invocată de pârâta UATC, precum și cererea de intervenție accesorie formulată în interesul pârâților de societatea comercială B și a admis, în parte, cererea de chemare în judecată, obligând pârâții să emită autorizația de construire în ceea ce privește imobilele-construcții menționate în acțiune; a fost respinsă cererea de obligare a pârâților la plata daunelor materiale și morale.

6. Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut, în esență, că sunt aplicabile dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, care prevăd că, în situația în care construcția realizată fără autorizație de construire întrunește condițiile urbanistice de integrare în cadrul construit preexistent, autoritatea administrației publice locale competente poate proceda la emiterea unei autorizații de construire în vederea intrării în legalitate, în coroborare cu luarea măsurilor legale care se impun, numai în baza concluziilor unui referat de expertiză tehnică pentru cerința esențială de calitate „rezistență mecanică și stabilitate” privind starea structurii de rezistență în stadiul fizic în care se află construcția, precum și pentru cerința esențială de calitate „securitatea la incendiu”, numai după emiterea Acordului de mediu, în condițiile legii.

7. Ca atare, în condițiile legislației în domeniul construcțiilor, în situația în care o persoană edifică un imobil fără a deține autorizație de construire prealabilă, organul competent al autorității administrative poate emite autorizația de construire sau poate aprecia că aceasta nu poate fi emisă, însă în niciuna

dintre situații nu se poate refuza emiterea acestei autorizații doar pe considerentul că titularul dreptului real asupra construcției nu posedă certificat de urbanism.

8. De altfel, o asemenea cerință nu poate fi impusă, atât timp cât starea de fapt exclude existența unui asemenea certificat de urbanism, de vreme ce construcția a fost edificată fără autorizație, iar certificatul de urbanism este solicitat în etapa premergătoare emiterii autorizației. Legea enumeră care sunt actele sau demersurile necesare din partea autorității administrative în cazul emiterii autorizației de construcție după ce construcția este finalizată, așa cum este cazul speței de față.

9. În primul rând, autoritatea administrativă va trebui să verifice dacă imobilul edificat fără autorizație întrunește condițiile urbanistice de integrare în cadrul construit preexistent; în al doilea rând, se vor efectua verificări în baza concluziilor unui referat de expertiză tehnică pentru cerința esențială de calitate „rezistență mecanică și stabilitate” privind starea structurii de rezistență în stadiul fizic în care se află construcția; în fine, al treilea aspect care trebuie urmărit privește cerința esențială de calitate „securitatea la incendiu”, numai după emiterea Acordului de mediu, în condițiile legii.

10. Or, arată instanța de fond, din actele și lucrările dosarului nu rezultă că autoritatea administrativă ar fi reținut lipsa acestor înscrisuri. În situația în care aceste înscrisuri nu ar fi fost prezentate de reclamant, autoritatea administrativă i-ar fi adus acestuia la cunoștință despre necesitatea îndeplinirii acestor obligații, pentru a se depune înscrisurile de mai sus, însă în cauză singurul aspect pentru care pârâta UATC refuză emiterea autorizației de construcție este lipsa certificatului de urbanism.

11. Prin urmare, concluzionează instanța de fond, în lipsa unor probe potrivit cărora nu este posibilă emiterea autorizației, conform art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, este întemeiată cererea reclamantului.

12. Împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond au declarat recurs toate părțile.

13. Intervenienta a arătat, în esență, că, deși instanța de judecată a reținut situația certificatului de urbanism ca fiind o chestiune de fond care să atragă respingerea acțiunii ca neîntemeiată, și nu ca inadmisibilă, totuși, nu a unit excepția cu fondul cererii. De asemenea a arătat că instanța de fond a pronunțat sentința cu încălcarea dispozițiilor art. 488 alin. (1) pct. 4 și 8 din Codul de procedură civilă, întrucât, fără efectuarea unei expertize de specialitate în urbanism, prin admiterea cererii de chemare în judecată, s-a erijat într-un adevărat serviciu de urbanism; totodată a arătat că instanța de judecată nu și-a exercitat rolul activ prevăzut de art. 22 din Codul de procedură civilă, în temeiul căruia să ordone efectuarea unei asemenea expertize, și nu a analizat îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, pe care l-a interpretat în mod restrictiv și prin crearea unei situații de excepție de la dispozițiile art. 42—47 din aceleași norme, reținând că situația în care se găsește reclamantul nu necesită obținerea în prealabil a unui certificat de urbanism, deși o astfel de excepție trebuia să fie expres prevăzută de lege.

14. A mai susținut intervenienta că intenția legiuitorului nu a fost aceea de a crea o situație mai favorabilă persoanei contraveniente, care a ridicat imobilul fără autorizația prevăzută de lege, prin excluderea etapei obținerii certificatului de urbanism, a obținerii avizelor solicitate prin acesta, a depunerii documentației comune obținerii autorizației finale, precum și

taxelor ce trebuie plătite pentru obținerea acestora, ci de a stabili ca documentația acesteia din urmă să prevadă, în mod suplimentar, și actele prevăzute de art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991.

15. Pârâții au formulat, în esență, aceleași critici ca și intervenienta, susținând, în plus, că cererile formulate de reclamant pentru obținerea autorizației de construire nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 7 alin. (9) din Legea nr. 50/1991, raportat la art. 46 din Normele metodologice de aplicare a acestei legi, iar răspunsul autorităților — de completare a documentației, în primul rând cu certificatul de urbanism și, ulterior, cu documentația tehnică — fiind unul justificat, soluția dată cererii reclamantului este legală.

16. Reclamantul a arătat, în esență, că sentința atacată conține considerente contradictorii, întrucât, deși instanța de fond a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 și că nu există niciun motiv de refuz al emiterii autorizației, autoritatea încalcând prevederile legale invocate, tot instanța de judecată a reținut că aceasta nu a săvârșit nicio faptă ilicită, respingând cererea de acordare a daunelor.

III. Normele de drept supuse interpretării

17. Legea nr. 50/1991:

„Art. 7. — (1) Autorizația de construire se emite pentru executarea lucrărilor de bază și a celor aferente organizării executării lucrărilor, în cel mult 30 de zile de la data depunerii documentației pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, care cuprinde, în copie, următoarele documente:

a) certificatul de urbanism;

b) dovada, în copie legalizată, a titlului asupra imobilului, teren și/sau construcții și, după caz, extrasul de plan cadastral actualizat la zi și extrasul de carte funciară de informare actualizat la zi, în cazul în care legea nu dispune altfel;

c) documentația tehnică — D.T.;

d) avizele și acordurile stabilite prin certificatul de urbanism, după caz, punctul de vedere al autorității competente pentru protecția mediului și, după caz, actul administrativ al acesteia;

e)***abrogată prin Legea nr. 261/2009;

f) dovada privind achitarea taxelor aferente certificatului de urbanism și a autorizației de construire. (...)

18. Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991:

„Art. 59. — Intrarea în legalitate

(1) Organul de control care a sancționat contravențional pentru fapta de a se executa lucrări de construcții fără autorizație sau cu încălcarea dispozițiilor acesteia, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1) din Lege, pe lângă oprirea executării lucrărilor, are obligația de a dispune luarea măsurilor necesare pentru încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație, într-un termen pe care îl va stabili prin procesul-verbal.

(2) În vederea realizării prevederilor alin. (1), potrivit Legii, autoritatea administrației publice competentă să emită autorizația de construire/desființare are obligația de a analiza modul în care construcția corespunde reglementărilor din documentațiile de urbanism aprobate pentru zona de amplasament, urmând să dispună, după caz, menținerea sau desființarea construcțiilor realizate fără autorizație sau cu încălcarea prevederilor acesteia.

(3) În situația în care construcția realizată fără autorizație de construire întrunește condițiile urbanistice de integrare în cadrul

construit preexistent, autoritatea administrației publice locale competente poate proceda la emiterea unei autorizații de construire în vederea intrării în legalitate, în coroborare cu luarea măsurilor legale care se impun, numai în baza concluziilor unui referat de expertiză tehnică pentru cerința esențială de calitate «rezistență mecanică și stabilitate» privind starea structurii de rezistență în stadiul fizic în care se află construcția, precum și pentru cerința esențială de calitate «securitatea la incendiu», numai după emiterea Acordului de mediu, în condițiile legii.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

A. *Intervenienta* a arătat că dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 pot genera două interpretări de natură să creeze o practică judiciară neunitară în această materie:

— *o interpretare restrictivă*, dată și de instanța de fond, potrivit căreia conform acestor prevederi normative documentația de obținere a autorizației de construire trebuie să conțină exclusiv documentele enumerate în cuprinsul normei în discuție, respectiv referat de expertiză tehnică pentru cerința esențială de calitate rezistență mecanică și stabilitate în stadiul fizic în care se află construcția, referat de expertiză tehnică pentru cerința esențială de calitate securitatea la incendiu în stadiul fizic în care se află construcția; în aceste condiții, solicitantul unei astfel de autorizații de construire, după ce a realizat construcția și a fost sancționat contravențional, nu mai este obligat să depună documentația de obținere a certificatului de urbanism și, după obținerea acestuia, să depună o altă documentație însoțită de acesta, dar și anexele specifice obținerii autorizației de construire, în conformitate cu dispozițiile generale ale Legii nr. 50/1991;

— *o interpretare extensivă*, la care aliază, în sensul că dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 trebuie coroborate cu dispozițiile Legii nr. 50/1991, în sensul că persoana care a construit fără o autorizație de construire eliberată în conformitate cu prevederile Legii nr. 50/1991, după obținerea certificatului de urbanism, trebuie să depună o cerere însoțită de toate actele necesare obținerii autorizației, la care se adaugă cele prevăzute de art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991; intenția legiuitorului nu a fost aceea de a crea o situație mai favorabilă persoanei contraveniente, care a ridicat imobilul fără autorizația prevăzută de lege, prin excluderea etapei obținerii certificatului de urbanism, a obținerii avizelor solicitate prin acesta, a depunerii documentației comune obținerii autorizației finale, precum și a taxelor ce trebuie plătite pentru obținerea acestora, ci de a stabili ca documentația acesteia din urmă să prevadă, în mod suplimentar, și actele prevăzute de art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991.

B. Pârâții nu au formulat un punct de vedere scris asupra cererii de sesizare, însă, în ședința publică din data de 17.01.2017, prin consilier juridic, au arătat că sunt de acord cu sesizarea Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

C. Reclamantul nu a formulat un punct de vedere scris, însă, în aceeași ședință publică, a învederat că nu este de acord cu cererea de sesizare, întrucât interpretarea dispozițiilor legale este clară.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

19. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând următoarele: este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; soluționarea cauzei depinde de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor legale și normative ce constituie obiectul sesizării; chestiunea de drept este nouă și asupra ei Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre; problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei alte sesizări, în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

B. *Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării*

20. Instanța de trimitere și-a exprimat opinia în sensul că, din interpretarea coroborată a dispozițiilor legale și normative în discuție, pentru emiterea autorizației de construire, în vederea intrării în legalitate a unei construcții edificate anterior emiterii acesteia, sunt necesare atât documentele prevăzute de art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, cât și cele prevăzute de art. 7 din Legea nr. 50/1991.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

21. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate decizii relevante pentru dezlegarea problemei de drept ce face obiectul sesizării.

22. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată, în majoritate, au comunicat că nu au identificat jurisprudență referitoare la problema de drept supusă dezlegării, hotărâri și/sau puncte de vedere referitoare la acest aspect transmițând doar câteva instanțe.

23. Din analiza acestora rezultă că există o singură orientare jurisprudențială referitoare la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, orientare conform căreia, pentru emiterea autorizației de construire, în vederea intrării în legalitate a unei construcții edificate anterior emiterii acesteia, sunt necesare atât documentele prevăzute de dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, cât și cele prevăzute de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 50/1991.

24. În acest sens s-au pronunțat, respectiv au opinat, următoarele instanțe: Tribunalul Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (sentințele nr. 1.042 din 8.11.2016 și nr. 1.201 din 25.11.2016), Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (sentințele nr. 4.853 din 16.12.2015 și nr. 2.632 din 07.12.2016), Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (opinie), Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal (opinie și Decizia nr. 640 din 12.05.2016), Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal (opinie), Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal (opinie), Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (opinie), Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal (opinie) și Judecătoriile Galați și Tecuci (opinie).

25. În sprijinul acestei soluții s-a susținut că intenția legiuitorului nu a fost aceea de a crea o situație mai favorabilă persoanei contraveniente, care a ridicat imobilul fără autorizație de construire, prin excluderea etapei obținerii certificatului de urbanism, a obținerii avizelor solicitate prin acesta și a depunerii documentației comune obținerii autorizației finale.

26. O singură instanță (Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal) și-a exprimat opinia, neconcretizată într-o soluție de speță, potrivit căreia, în situația intrării în legalitate a unei construcții edificate anterior emiterii autorizației de construire, conform prevederilor de art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, nu mai este necesară depunerea întregii documentații prevăzute de art. 7 din Legea nr. 50/1991.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale, Curții Europene a Drepturilor Omului și Curții de Justiție a Uniunii Europene

27. În jurisprudența Curții Constituționale și a instanțelor europene nu au fost identificate decizii relevante în privința chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Prin Adresa nr. 800/C/1353/III-5/2017 din 24 aprilie 2017, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

29. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

30. Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, constată următoarele:

31. Înainte de cercetarea în fond a problemelor de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

32. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

33. Din conținutul normei citate rezultă că, pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul a instituit o serie de condiții, care se impun a fi întrunite cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care a formulat sesizarea este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

34. Se constată că primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât cauza în care a fost invocată chestiunea de drept în dezbatere se află în curs de judecată la Curtea de Apel Craiova, instanță ce a fost investită cu soluționarea unui recurs, într-un litigiu de contencios administrativ ce are ca obiect refuzul de emitere a autorizației de construire în vederea intrării în legalitate, refuz considerat de reclamant ca fiind unul nejustificat, iar instanța de trimitere urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

35. Din analiza actelor aflate la dosar se constată însă că celelalte condiții nu sunt îndeplinite, după cum se va arăta în continuare.

36. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat că procedura reglementată de art. 519 din Codul de procedură civilă are în vedere o problemă de drept care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile, cu finalitatea împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

37. Așadar, în contextul art. 519 din Codul de procedură civilă, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită trebuie să decurgă din interpretarea unei dispoziții legale, iar nu din aplicarea acesteia în circumstanțele particulare ale speței, operațiune ce constituie atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei.

38. Această constatare este valabilă și pentru situația în care întrebarea face referire la mai multe prevederi legale.

44. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 7.461/63/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și locuinței nr. 839/2009, se interpretează în sensul că:

— pentru emiterea autorizației de construire, în vederea intrării în legalitate a unei construcții edificate anterior emiterii acesteia, sunt necesare exclusiv documentele prevăzute de această dispoziție legală?

sau se interpretează în sensul că:

— sunt necesare atât documentele prevăzute de dispozițiile art. 59 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, cât și cele prevăzute de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂRE

din 10 martie 2009

în Cauza Ichim împotriva României

Strasbourg

(Cererea nr. 9.164/02)

Definitivă

10 iunie 2009

Această hotărâre poate suferi modificări de formă.

În Cauza Ichim împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Luis López Guerra, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 17 februarie 2009,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 9.164/02) îndreptată împotriva României prin care un cetățean al acestui stat, domnul Petru Ichim („reclamantul”), a sesizat Curtea la 14 aprilie 2001, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul, care a beneficiat de asistență judiciară, este reprezentat de Roxana-Elena Chiperi, avocat din Iași. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 7 noiembrie 2007, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție a hotărât, de asemenea, ca respectiva Cameră să se pronunțe în același timp cu privire la admisibilitatea și la fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în 1953 și locuiește în Iași.

5. Angajat al întreprinderii de stat S.C. Iasitex SA („societatea I.”), ocupa, din 1983, în calitate de chiriaș, o locuință de serviciu a întreprinderii în cauză.

6. La 21 mai 1993, în temeiul Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, societatea I. i-a vândut reclamantului apartamentul cu două camere pe care îl ocupa și cota-parte indiviză de 12,58% din spațiul comun corespunzător al imobilului cu destinația de locuințe. În același contract era prevăzut un drept de folosință în favoarea reclamantului pentru o parte a terenului care corespundea unui procent de 12,58% din terenul aferent imobilului, respectiv 44,56 m², pe toată durata de viață a imobilului. Reclamantul a intrat în posesia terenului respectiv.

A. **Atribuirea succesivă a terenului în litigiu de către autorități reclamantului și societății I.**

7. În urma cererii reclamantului din data de 15 ianuarie 1993 vizând atribuirea în proprietate, în temeiul legilor nr. 85/1992 și

nr. 18/1991, a terenului aferent apartamentului său, la 15 iunie 1993, societatea I. a solicitat Primăriei Municipiului Iași să procedeze la atribuirea terenului, pe motiv că nu deținea, la momentul respectiv, un certificat de proprietate asupra terenului în cauză și că nu putea, așadar, să transmită dreptul de proprietate părții interesate. În tabelul anexat la cererea societății I., reclamantul figura cu o parcelă de 72 m², adică terenul aferent apartamentului și corespunzător cotei-parte de 12,58% din imobil.

8. La 1 iulie 1993, în temeiul art. 35 din Legea nr. 18/1991, reclamantul a solicitat primăriei să îi atribuie dreptul de proprietate asupra terenului de 72 m² aferent apartamentului său. După ce a luat la cunoștință de contractul de vânzare-cumpărare din 21 mai 1993 și a constatat că terenul în cauză era „în patrimoniul statului”, primăria i-a propus prefectului să atribuie în proprietatea reclamantului respectivul teren, în temeiul Legii nr. 85/1992 citată anterior. Raportul semnat de primar era avizat, între alții, de șefii serviciilor de urbanism și de contencios din primărie.

9. În temeiul art. 35 din Legea nr. 18/1991, printr-un ordin din 15 noiembrie 1993, prefectul de Iași atribuia reclamantului în proprietate terenul de 72 m² aferent apartamentului său; ordinul prevedea faptul că punerea în posesie și acordarea titlului de proprietate vor fi realizate de comisia locală din Iași însărcinată cu aplicarea Legii nr. 18/1991. Punerea în posesie s-a făcut în 1993 și reclamantului i-a fost acordat un titlu administrativ de proprietate la 5 martie 1996, de către Comisia Județeană Iași pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 („comisia județeană”). În plus, la 19 martie 1994, primăria i-a dat reclamantului autorizația de a instala un stand pe terenul aferent apartamentului.

10. Între timp, la 3 august 1995, societatea I. a obținut din partea Ministerului Industriei un certificat care atesta dreptul său de proprietate asupra terenului adiacent imobilului unde se afla apartamentul reclamantului, respectiv 2 423 m², care includeau, de asemenea, și parcela de 72 m².

11. În urma unei vânzări prin licitație, la 9 aprilie 1996, societatea I. a încheiat cu societatea Rodimpex S.R.L.

(„societatea R.”) un contract de vânzare-cumpărare pentru un teren în suprafață de 1 838,6 m², care includea terenul de 72 m² sus-menționat.

B. Acțiunea societății I. în anularea titlului de proprietate acordat reclamantului la 5 martie 1996

12. La 19 august 1996, societatea I. a sesizat Judecătoria Iași cu o acțiune având ca obiect anularea titlului de proprietate din 5 martie 1996 îndreptată împotriva reclamantului, a primăriei și a comisiei județene. S-a susținut că reclamantul nu era îndreptățit să i se atribuie în proprietate terenul în cauză, întrucât societatea obținuse, la 3 august 1995, un certificat de proprietate prin care i se recunoștea dreptul de proprietate asupra terenului.

13. Prin hotărârea din 13 noiembrie 1997, judecătoria a respins acțiunea. S-a reținut că titlul de proprietate în litigiu a fost acordat legal de autoritățile însărcinate cu punerea în aplicare a Legii nr. 18/1991, având în vedere dispozițiile art. 35 alin. (2) din aceeași lege și ale art. 10 din Legea nr. 85/1992. Pentru a concluziona validitatea titlului citat anterior, instanța a subliniat că, la 15 iunie 1993, societatea I. își manifestase fără echivoc voința ca terenul să fie atribuit reclamantului și nu a contestat ulterior ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993.

14. Prin hotărârea din 28 iunie 1999, Tribunalul Iași a respins apelul formulat de societatea I. ca nefondat. S-a reținut că dreptul de proprietate al reclamantului asupra terenului de 72 m² a fost constituit prin ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993, ordin care a respectat cerințele art. 35 din Legea nr. 18/1991 și nu a fost contestat. Tribunalul a adăugat că certificatul de care se prevala societatea I. îi fusese acordat ulterior, fără a se fi ținut cont de faptul că terenul se afla deja în proprietatea persoanei în cauză și că titlul de proprietate din 5 martie 1996 fusese emis în temeiul ordinului citat anterior și conform Legii nr. 18/1991.

15. Prin hotărârea definitivă din 13 decembrie 1999, Curtea de Apel Iași a confirmat deciziile citate anterior, respingând ca inadmisibil recursul formulat de societatea I.

C. Acțiunea societății R. pentru constatarea nulității titlului de proprietate emis reclamantului la 5 martie 1996

16. În 1998, societatea R. a sesizat Judecătoria Iași cu o acțiune având ca obiect anularea titlului de proprietate acordat reclamantului la 5 martie 1996, acțiune îndreptată împotriva reclamantului și împotriva comisiei județene, întemeiată pe pretinsa lipsă a dreptului reclamantului de a i se atribui în proprietate terenul în litigiu. Societatea R. a evidențiat faptul că a cumpărat terenul în cauză de la societatea I., care era proprietara acestuia în temeiul certificatului de proprietate din 3 august 1995.

17. După ce a luat notă de hotărârea din 13 noiembrie 1997, citată anterior, și a efectuat o expertiză, prin hotărârea din 26 mai 1999, judecătoria a admis acțiunea societății R. și a anulat integral titlul de proprietate al reclamantului. Instanța a reținut că societatea I. a obținut, la 3 august 1995, un certificat care atesta dreptul său de proprietate asupra unui teren care includea parcela în litigiu și că, după această dată, nu a existat niciun transfer de proprietate al parcelei respective în favoarea reclamantului. De asemenea a reținut că recunoașterea validității titlului de proprietate al reclamantului ar fi adus atingere dreptului de proprietate pe care societatea R. îl obținuse legal prin contractul de vânzare-cumpărare.

18. Reclamantul a formulat apel, susținând că ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993 nu a fost anulat și că parcela de 72 m² nu era inclusă în terenul achiziționat de societatea R. la 9 aprilie 1996, ci făcea parte din restul terenului care aparținea societății I., menționat în certificatul din 3 august 1995, și care nu fusese vândut. Prin hotărârea din 10 martie 2000, tribunalul a respins apelul ca nefondat. S-a reținut că societatea I. nu a transferat reclamantului terenul aferent apartamentului, întrucât nu deținea la momentul faptelor un certificat de proprietate și că parcela atribuită spre folosință reclamantului la 21 mai 1993 era

de 44,56 m². Terenul în plus față de terenul aferent imobilului cu destinația de locuințe a fost vândut de societatea I. societății R. Tribunalul a hotărât că reclamantul nu era îndreptățit să i se atribuie în proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 decât suprafața de teren de 44,56 m² și că faptul că societatea R. nu a contestat ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993 nu o împiedica să solicite direct anularea titlului de proprietate litigios.

19. Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei hotărâri, susținând, printre altele, că titlul de proprietate fusese validat în cadrul unei proceduri anterioare inițiate de societatea I. (*supra*, pct. 13—15). Prin decizia din 13 octombrie 2000, redactată la 10 noiembrie 2000, Curtea de Apel Iași a confirmat temeinicia hotărârii pronunțate în apel, considerând că faptul că o altă instanță s-a pronunțat în favoarea validității titlului de proprietate litigios nu constituie o piedică în acțiunea în cauză în ceea ce privește nulitatea aceluiași titlu.

20. De altfel, în cadrul unei proceduri ulterioare, prin hotărârea definitivă din 15 octombrie 2001, Tribunalul Iași a admis acțiunea societății R. și l-a obligat pe reclamant să-i lase societății în cauză deplina proprietate și posesie a parcelei de 72 de m².

II. Dreptul intern relevant

21. Art. 10 din Legea nr. 85/1992, astfel cum era redactată la momentul faptelor, prevedea că, în momentul cumpărării unei locuințe într-un imobil cu destinația de locuințe de către titularii contractelor de închiriere, aceștia din urmă dobândesc totodată și dreptul de proprietate asupra părților și instalațiilor folosite în comun în imobil, proporțional cu cota-parte a locuinței. În plus, titularul dreptului obținea totodată, în funcție de cota-parte deținută, dreptul de proprietate asupra „terenului aferent clădirii” astfel cum a fost stabilit în autorizația de construire; valoarea cotei-parte era inclusă în prețul de vânzare. Atribuirea terenului în cauză în proprietate se făcea în conformitate cu art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 [art. 10 alin. (5) din Legea nr. 85/1992].

22. Art. 35 din Legea nr. 18/1991 privind fondul funciar, astfel cum era redactată la momentul faptelor, era formulat astfel:

„[...] (2): Terenurile proprietate de stat, situate în intravilanul localităților atribuite, potrivit legii, în folosință veșnică sau în folosință pe durata existenței construcției în vederea construirii de locuințe proprietate personală, sau cu ocazia cumpărării de la stat a unor asemenea locuințe, trec, la cererea proprietarilor actuali ai locuințelor, în proprietatea acestora, integral sau, după caz, proporțional cu cota deținută din construcție. [...]

(5) Atribuirea în proprietate a terenurilor prevăzute la alin. 2—5 se va face, prin decizia prefecturii, la propunerea primăriilor făcută pe baza verificării situației juridice a terenurilor.”

23. Dispozițiile relevante ale art. 322 C. proc. civ. cu privire la revizuirea unei hotărâri rămase definitive (cale extraordinară de atac) sunt formulate astfel:

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

[...]

7. dacă există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.”

În Hotărârea nr. 220 din 16 mai 2007, Curtea de Apel Suceava a respins ca inadmisibilă o cerere de revizuire prin care o persoană particulară sublinia contradicția dintre două hotărâri definitive pronunțate în cadrul a două proceduri referitoare la validitatea titlului său de proprietate. Observând că, în a doua procedură, partea în cauză a înștiințat instanța de existența unei hotărâri definitive anterioare favorabile, precum și faptul că instanțele au respins excepția de autoritate de lucru judecat pe care acesta o invocase, Curtea de Apel din Suceava a

concluzionat că acțiunea în revizuire nu era admisibilă atât timp cât partea în cauză a invocat, fără succes, hotărârea definitivă favorabilă în a doua procedură despre care se plânge. Instanța a concluzionat că, într-un astfel de caz, partea în cauză urmărea nu doar revizuirea celei de-a doua hotărâri, ci și o reexaminare a soluției pronunțate în ceea ce privește excepția deja invocată.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1

24. Reclamantul se plânge de faptul că a fost privat de terenul aferent apartamentului său, cu încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

25. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

26. Guvernul susține neepuizarea căilor de atac interne de către reclamant, care nu a formulat o acțiune în revizuire (art. 322 C. proc. civ.) împotriva hotărârii definitive din 26 mai 1999 vizând contradicția între această hotărâre și hotărârea definitivă din 13 noiembrie 1997 pronunțată de aceeași instanță în procedura inițiată de societatea I. În ceea ce privește condiția privind identitatea dintre părți impusă de art. 322 C. proc. civ., Guvernul răspunde că societatea R. este succesoarea societății I.

27. Reclamantul contestă caracterul efectiv al căii de atac prezentate de Guvern.

28. Curtea consideră că excepția Guvernului este strâns legată de conținutul capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1, astfel încât decide să o reunească cu fondul (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Valentin Dumitrescu împotriva României*, nr. 36.820/02, pct. 68, 1 aprilie 2008, și *De Sciscio împotriva Italiei*, nr. 176/04, pct. 53, 20 aprilie 2006).

29. De altfel, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea observă că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

30. După ce a făcut trimitere la principiile generale ale Curții în această privință, Guvernul susține că cerința proporționalității a fost respectată în speță, instanțele interne motivând în mod corespunzător concluzia referitoare la nulitatea titlului de proprietate al părții în cauză.

31. Reclamantul consideră că Guvernul nu a clarificat aspectul privind respectarea condițiilor prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 1.

32. Curtea observă, de la bun început, că Guvernul nu contestă faptul că reclamantul era titular al unei „valorii patrimoniale” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, în ceea ce privește parcela în litigiu, de 72 m². Ea consideră că atribuirea în proprietate și punerea în posesie a parcelei respective în anul 1993, pe motivul că era aferentă apartamentului în sensul legilor nr. 85/1992 și nr. 18/1991, precum și validarea titlului de proprietate prin hotărârea definitivă din 13 noiembrie 1997 i-au oferit reclamantului, pe bună dreptate, certitudinea că va putea păstra posesia efectivă și dreptul de folosință asupra terenului în cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ioan împotriva României*, nr. 31.005/03, pct. 43, 1 iulie 2008). Nu este contestat nici faptul că hotărârea definitivă din 13 octombrie 2000 a Curții de Apel Iași a avut ca efect privarea reclamantului de terenul în cauză (*Gashi împotriva Croației*, nr. 32.457/05, pct. 27—28,

13 decembrie 2007, și *Velikovi și alții împotriva Bulgariei*, nr. 43.278/98 și altele, pct. 159—160, 15 martie 2007).

33. Curtea amintește, în continuare, că art. 1 din Protocolul nr. 1, care are în esență ca obiectiv protejarea intereselor individului împotriva oricărei atingeri aduse de stat respectării bunurilor sale, poate, de asemenea, să implice obligații pozitive ale statului constând în punerea în aplicare de măsuri necesare protejării dreptului de proprietate (*Ioan*, citată anterior, pct. 44, și *Sovtransavto Holding împotriva Ucrainei*, nr. 48.553/99, pct. 96, CEDO 2002-VII).

34. În speță, Curtea observă că, în momentul constituirii dreptului de proprietate al reclamantului și al punerii sale în posesia terenului în 1993, autoritățile administrative erau exclusiv competente, în temeiul legilor nr. 85/1992 și nr. 18/1991, să procedeze, după verificările necesare, la operațiunile citate anterior cu privire la „terenul aferent” apartamentului care fusese vândut părții în cauză (*supra*, pct. 21—22). În acest sens atrage atenția asupra faptului că, la momentul faptelor, însăși societatea I., care a contestat ulterior atribuirea terenului în favoarea reclamantului, a indicat autorităților competente terenul care trebuia să fie acordat părții în cauză. Curtea concluzionează așadar că autoritățile au avut posibilitatea de a verifica dacă condițiile de acordare a titlului de proprietate erau legal întrunite și să prevină crearea unui drept de proprietate contrar legii (*Ioan*, citată anterior, pct. 50, și *Gashi*, citată anterior, pct. 39).

35. De asemenea, Curtea observă că, în prima acțiune inițiată de societatea I. având ca obiect anularea titlului de proprietate al reclamantului asupra terenului de 72 m², instanțele interne au hotărât că titlul litigios era valid, motivând că acesta a fost acordat în conformitate cu Legea nr. 18/1991 și ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993, iar certificatul de proprietate al societății I. a fost emis într-un moment în care terenul se afla deja în patrimoniul părții în cauză (*supra*, pct. 13—15). Cu toate acestea, în cadrul unei a doua proceduri în anulare inițiată de societatea R., succesoare a societății I., instanțele interne au concluzionat nulitatea titlului litigios, pe motiv de încălcare a Legii nr. 18/1991 și a necesității de a respecta dreptul de proprietate al societății R.

36. Curtea ia notă de faptul că, prin trimiterea la calea de atac prevăzută de art. 322 C. proc. civ., Guvernul recunoaște că a doua procedură în anulare a titlului în cauză viza „aceeași cauză” și, în esență, „aceleași părți”. Cu toate acestea, Guvernul nu a precizat în niciun fel motivele care ar justifica abaterea de la principiul securității raporturilor juridice și anulare a titlului reclamantului după validarea sa prin hotărârea definitivă din 13 noiembrie 1997 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Amurăriței împotriva României*, nr. 4.351/02, pct. 44, 23 septembrie 2008).

37. În ceea ce privește revizuirea prevăzută de art. 322 alin. (7) C. proc. civ. pe care, potrivit Guvernului, partea interesată ar fi trebuit să o epuizeze înainte de sesizarea Curții, trebuie reamintit, ca o regulă generală, că un reclamant nu este obligat să recurgă la o cale de atac extraordinară, pentru a respecta regula epuizării căilor de atac interne [*Prystavska împotriva Ucrainei*, nr. 21.287/02, CEDO 2002-X, și *Kiiskinen împotriva Finlandei* (dec.), nr. 26.323/95, CEDO 1999-V]. Pe de altă parte, deși Guvernul nu a furnizat niciun exemplu de jurisprudență în susținerea tezei sale, Curtea observă că reclamantul a invocat, fără succes, în cadrul celei de-a doua proceduri în anulare, existența primei hotărâri definitive favorabile, fapt care — potrivit jurisprudenței interne — făcea inadmisibil recursul invocat de Guvern (*supra*, pct. 19 și 23 *in fine*).

38. Deși nu se realizează cu vreuna dintre hotărârile definitive pronunțate cu privire la titlul de proprietate litigios, Curtea reamintește că a hotărât că atenuarea anumitor atingeri aduse drepturilor, precum cea invocată de societatea R. în speță nu trebuie să creeze noi erori disproporționate și că eventualele erori comise de autorități nu trebuie să fie suportate exclusiv de

către persoanele particulare în cauză (*Ioan*, citată anterior, pct. 55, și *Amurăriței*, citată anterior, pct. 36). Curtea observă că, în cauza examinată, Guvernul nu susține în niciun fel că reclamantul a obținut terenul în cauză acționând cu rea-credință sau obținând avantaje dintr-o poziție privilegiată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Gashi*, citată anterior, pct. 37 *in fine*). Or, după validarea titlului său de proprietate printr-o primă procedură judiciară, reclamantul a fost privat, fără nicio compensație, de terenul în cauză, în urma unei a doua proceduri angajate de succesoarea societății I., care căzuse în pretenții în cadrul primei proceduri.

39. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a concluziona că statul nu și-a îndeplinit obligațiile care îi reveneau în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1, de a examina în mod coerent și cu respectarea securității juridice situația

reclamantului și de lua măsuri proporționale pentru a remedia eventualele erori pentru care este răspunzător.

Prin urmare, Curtea respinge excepția preliminară a Guvernului și concluzionează în sensul încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

40. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

41. Reclamantul nu a prezentat cererea de acordare a unei reparații echitabile cu respectarea condițiilor impuse. Prin urmare, Curtea consideră că nu este necesar să îi acorde vreo sumă cu acest titlu.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. alătură fondului excepția preliminară a Guvernului referitoare la neepuizarea căilor de atac interne și o respinge;
2. declară cererea admisibilă;
3. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 10 martie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE,
JOSEF CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din aur dedicate împlinirii a 20 de ani de parteneriat strategic între România și Statele Unite ale Americii

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, începând cu data de 4 iulie 2017, Banca Națională a României va lansa în circuitul numismatic o monedă din aur dedicată împlinirii a 20 de ani de parteneriat strategic între România și Statele Unite ale Americii.

Art. 2. — Caracteristicile monedei sunt următoarele:

Valoare nominală	100 lei
Metal	aur
Titlu	900‰
Formă	rotundă
Diametru	21 mm
Greutate	6,452 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul monedei prezintă imaginea Podului de la Cernavodă, reprezentare simbolică a comunicării și a

parteneriatului, inscripția „ROMANIA”, stema României, valoarea nominală „100 LEI” și anul de emisiune „2017”.

Reversul monedei redă o reprezentare parțială a Statuii Libertății de la New York și inscripția „PARTENERIATUL STRATEGIC ROMANIA-STATELE UNITE ALE AMERICII-1997”.

Art. 3. — Monedele din aur, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de certificate de autenticitate a emisiunii redactate în limbile română, engleză și franceză, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului BNR și casierului central.

Art. 4. — Monedele din aur dedicate împlinirii a 20 de ani de parteneriat strategic între România și Statele Unite ale Americii au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Lansarea în circuitul numismatic a acestor monede din aur se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 3 iulie 2017.
Nr. 11.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

